

volgen als parfumeur. De vele landerijen en de boomgaarden rond het dorp en de boerderij geven hem een gelukzalig gevoel en een gevoel van vrijheid!

In het vreedzame jaar 1838 rijdt Guillaume voorzichtig het dorp binnen op een paard, dat een houten kar trekt vol met rabarber. De eikenhouten kar heeft grote karrewielen en moet regelmatig worden hersteld vanwege de kasseistraten in het dorp. Het boerenpaard is gewend aan de rit en trotseert moedig het gewicht van de oude houten boerenkar. Boer Johan laat Guillaume regelmatig alleen de weg afleggen, omdat hij er het volste vertrouwen in heeft dat alles veilig verloopt. Soms gaat Maurice mee naar het dorp. Wanneer er te veel zakken appels of rabarber op de kar liggen, helpt Maurice om de kar sneller te lossen. Bovendien heeft boer Johan tijd en handen tekort om zijn boerderij alleen te runnen. Daarom gebruikt hij de tijd die nodig is om naar het dorp te rijden om ondertussen andere klussen op de boerderij te klaren. De vrouw van boer Johan zorgt voor de 4 kleine kinderen. Ze geeft hen thuisonderwijs en helpt op de boerderij waar ze kan. Daarnaast maakt ze heerlijke jam die ze verkoopt in hun kleine hoevewinkel. In die winkel verkopen ze ook eitjes en verse melk van hun eigen dieren. Bovendien hebben ze toestemming van graaf Charlamowsky om appels met een iets misvormd uitzicht te verkopen.

De appels en rabarber die Guillaume naar de brouwerij van zijn vader brengt, worden verwerkt tot een smakelijke drank. Hij doet zijn uiterste best om de rabarber zo voorzichtig mogelijk te lossen in de daarvoor bestemde koele ruimte. Deze kelder onder de schuur is een dicht gemetste koele ruimte zonder vensters of openingen, waarbij het plafond in een kruisgewelf is gemetseld. De graaf bewaart er vaak zijn wijnflessen om ze koel te houden voor feestjes. Gustave, die in de brouwerij werkt en vooral verantwoordelijk is voor het persen van het fruit, helpt Guillaume soms bij het lossen van het fruit. Gustave is een 49-jarige man zonder gezin, waardoor hij vele uren in de brouwerij

kan doorbrengen. Soms blijft hij nog even hangen in brasserie Pomme d'Amies, waar hij reclame maakt voor de dranken die hij helpt brouwen en ze ter plaatse ook uitdrinkt.

De beide mannen nemen om beurten een bundel rabarber vast en leggen die voorzichtig in houten kratten. Samen stapelen ze de ene volle krat op de andere, aan één kant van de schuur, waar ze nog enkele dagen blijven staan totdat ze verwerkt worden. In de grote ruimte hangt al de doordringende geur van rabarber, en het is er koud. De kratten gaan niet in de kelder, omdat de rabarber sneller verwerkt moet worden dan de appels. Wanneer Guillaume even uitblaast van het zware werk, leunt hij tegen enkele volle kratten. Hij ademt diep in en uit, en een klein wolkje komt uit zijn mond van de kou. Door het vele heen-en-weer lopen heeft hij het inmiddels warm gekregen. Zodra de kar leeg is, loopt Guillaume nog eens naar zijn vader om te zien hoe alles verloopt in het labo. Nieuwsgierig als hij is, proeft hij van de drankjes die daar staan. Zijn vader moet altijd lachen om de gekke bekken die Guillaume trekt. Hij kan niet goed tegen sterke drank en trekt dan een zuur gezicht. Al snel gaat hij terug naar zijn kar om verder te werken bij boer Johan. Hij heeft vandaag zeker nog 3 karren te leveren. Guillaume zet zijn tocht voort door de straatjes van Gerberoy naar de Porte St. Jean om terug te keren naar de boerderij. Als hij op het marktplein aankomt, ziet hij plotseling een jonge dame lopen met een rieten mandje aan haar arm. Guillaume zijn hormonen lijken op hol te slaan en hij is sinds kort beginnen kijken naar meisjes. Het meisje zelf lijkt ongeveer zijn leeftijd te zijn, schat hij, maar heeft haar nog nooit eerder gezien. Haar lange, blonde, krullende haren hangen los over haar rug. Hij ziet haar praten met andere dorpsgenoten, ze lijkt er zichtbaar plezier in te hebben. Guillaume heeft echter niet veel tijd om haar te blijven bewonderen want de plicht roept. Hij vervolgt zijn rit verder door de straten met stenen huizen en houten afwerking, de typische huizen van deze streek.

Wanneer Guillaume aankomt op de boerderij ziet hij enkele kippen lopen op zijn pad. Eén van de kinderen loopt achter de kippen aan en die maken een kakelend geluid. Snel maakt Guillaume het paard vast aan een boom en loopt naar de kippen toe. Hij moet ze weg zien te jagen zodat hij voorbij kan rijden zonder een kip aan te rijden. De andere kinderen zijn druk aan het spelen in de weide tussen de koeien. Ze beseffen niet wat ze hebben aangericht en wat Guillaume nu aan het doen is. Boer Johan ziet dat Guillaume achter een kip aanrent en lacht terwijl hij zijn riek vasthoudt. Guillaume struikelt, de zwarte kip met een witte kop ontsnapt hem. Boer Johan roept naar Guillaume dat hij niet langer achter die kip moet aanrennen. Ze is een koppige kip en loopt altijd waar ze niet moet zijn.

Guillaume keert terug naar de stal met rabarber en vult de rieten manden. Hij draagt de manden één voor één naar de kar en plaatst deze erop. Zo kan hij opnieuw naar de brouwerij rijden. Tijdens de lunch mag hij met Johan en zijn vrouw mee eten. Ze serveren versgebakken roereitjes met kleine spekjes erin. Het eten smaakt hem enorm. Terwijl ze samen eten, praten ze al snel over de nog uit te voeren werkzaamheden en komen er extra klusjes ter sprake, zoals het schilderen van ramen of het herstellen van de poort. Guillaume blijkt dan ook veel van klussen te weten. De kinderen willen altijd met hem spelen maar zijn werk heeft altijd prioriteit. Terwijl boer Johan en zijn vrouw hun middagdutje doen, houdt Guillaume een half uurtje een oogje in het zeil op de kinderen. Ze spelen met een bal in de weide of spelen verstoppertje. Soms leert hij de oudste zoon werken met een schop of een hark, en met de meisjes gaat hij tijdens het seizoen naar de boomgaard tussen de kersenbomen om kersen te plukken. Met de meisjes gaat hij nu heel bedreven rabarber plukken. Rode bessen, frambozen, zwarte bessen daarvoor is het nog te vroeg. Rabarber is een geweldig ingrediënt voor taarten en jam. Ze doen de staven in een rieten mand en dragen die naar binnen. Hun moeder maakt er soms taart mee of confituur. De meiden kij-